

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 064501 17 GŽ
Brčko, 20.07.2017. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kovačević Maide, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.M. iz M., zastupanog po punomoćniku Ramić Ameru, advokatu iz Brčkog, protiv tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zastupanog po zakonskom zastupniku Pravobraniteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi naknade štete, v.sp. 280.981,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 064501 13 P od 01.12.2016. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 20.07.2017. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužitelja M.M. iz B., SE ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 064501 13 P od 01.12.2016. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 064501 13 P od 01.12.2016. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„Tužbeni zahtjev tužioca koji glasi:

„OBAVEZUJE SE tuženi da tužitelju isplati novčani iznos od 280.981,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos počev od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja“, SE ODBIJA.

Tužilac je dužan naknaditi tužiocu troškove parničnog postupka u iznosu od 15.225,00 KM u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv prvostepene presude, žalbu je blagovremeno izjavio tužitelj M.M. iz M. (u daljem tekstu tužitelj) zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ili preinači i usvoji tužbeni zahtjev u cjelosti i dosudi mu troškove prvostepenog i žalbenog postupka, ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na „ponovni postupak“.

Tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tuženi), je odgovorio na žalbu tužitelja, a u odgovoru pobija žalbene razloge i navode i predlaže da ovaj sud odbije žalbu kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdi.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 8/09, 52/10 i 27/14, u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da žalba nije osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je konačno opredijeljeni zahtjev tužitelja da sud donese presudu kojom će obvezati tuženog da mu isplati iznos od 280.981,00 KM, za koji iznos tvrdi da je oštećen zbog razlike između cijene po kojoj je, na temelju Ugovora o prodaji OPU broj 835/15 od 20.08.2015. godine, kupcu S.M. prodao parcele broj 55/1 i broj 55/5 upisane u zk.ul.broj ... k.o. B. 1-privremeni registar i cijene koju je mogao postići da su te parcele imale obezbijeden pristup, uz zahtjev za dosudu zakonske zatezne kamate i troškova parničnog postupka.

Ovako postavljenom tužbenom zahtjevu tuženi se suprostavio prvo, tvrdnjom da je tužitelju prilikom kupovine spornih parcela bilo poznato da u naravi ne postoji pristupni put do tih parcela, a zatim i tvrdnjom da prostorno planski dokumenti ne propisuju rokove u kojima je on (tuženi) dužan da privede namjeni zemljište za koje je usvojen određeni prostorno planski akt, a na kraju je istakao i da Regulatornim planom za stambeno naselje „K.“ planirani put prelazi preko privatnih parcela na kojima su izgrađeni objekti, pa bi izgradnja istog „financijski obesmisllila takvu investiciju“.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužitelj temelji tužbeni zahtjev, te činjeničnih tvrdnji i argumenata

sa kojima se tuženi suprostavio tužbenom zahtjevu i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da su predmet ovog spora parcele koje se nalaze u prostornoj cjelini stambenog naselja „K.“, u okviru užeg urbanog područja grada B. i označene su kao k.p. broj 55/1 i k.p. broj 55/3 upisane u zk.ul.broj ... k.o. B. 1- privremeni registar,

da je tužitelj navedene parcele stekao kupovinom na temelju Ugovora o kupoprodaji OPU broj 661/09 od 18.05.2009. godine i Ispravke navedenog Ugovora od 29.05.2009. godine od prodavca Z.M.,

da je iz spisa predmeta razvidno da su tužitelj i prodavac dogovorili da će tužitelj cijenu predmetnih parcela djelimično isplatiti u novcu, a djelimično „na način što će do određene faze obavljati radove na njegovoj porodičnoj kući“ (u spis predmeta nije priložen Ugovor o kupoprodaji OPU broj 661/09 od 18.05.2009. godine, opaska ovog suda),

da sporne parcele u trenutku kada ih je tužitelj stekao nisu imale obezbijeden pristupni put, a na snazi je bila Odluka Skupštine Brčko distrikta Bosne i Hercegovine o usvajanju Izmjena i dopuna Regulatornog plana „K.“ Brčko distrikt Bosne i Hercegovine broj 0-02-022-48/08 od 20.03.2008. godine, prema kojem je pristup predmetnim parcelama predviđen sa zapadne strane izgradnjom novoplanirane ulice preko nekretnina u privatnom vlasništvu označenih kao parcela k.p. broj 53/1 i k.p. broj 52/2,

da se tužitelj zbog problema oko izgradnje pristupnog puta obratio Ombudsmanu za ljudska prava Bosne i Hercegovine koji je 10.01.2013. godine pod brojem Ž-BR-05-137/11 donio preporuku kojom je Pododjelu za puteve i javne parkove pri Odjelu za javne poslove Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Odjelu za prostorno planiranje i imovinsko-pravne poslove Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i Skupštini Brčko distrikta Bosne i Hercegovine preporučio da u roku od 30 dana tužitelju omoguće pravo na neometano uživanje imovine, odnosno da mu omoguće pravo na pristup svom zemljištu, tako da u okviru svojih nadležnosti obezbijede sredstva potrebna za izgradnju pristupne saobraćajnice,

da pristupni put (ulica) ni do danas nije izgrađena,

da je 20.08.2015. godine, tužitelj, kao prodavac, sa S.M., kao kupcem, sklopio Ugovor o prodaji OPU broj 835/15, kojim je S.M. prodao predmetne parcele (zemljište) označene kao k.p. broj 55/1 i k.p. broj 55/3

upisane u zk.ul.broj ... k.o. B. 1- privremeni registar za kupoprodajnu cijenu u iznosu od 80.000,00 KM,

da je vještak građevinske struke Begović Zijad u svom nalazu i mišljenju od 20.08.2015. godine naveo da bi tržišna vrijednost predmetnog zemljišta, da je imao obezbjeđen pristupni put i mogućnost da se na njemu grade objekti sukladno izdatim lokacijskim uvjetima (postojanje pristupnog puta predstavlja jedan od uvjeta za izdavanje građevinske dozvole), iznosila 360.981,00 KM,

obzirom da su „svi uslovi u vezi sa predmetnom parcelom tužiocu bili poznati i dostupni u vrijeme kupovine od strane Z.M. kao prodavca i u vrijeme prodaje parcele S.M., tj. da parcela nema obezbijeden pristup jer nije realizovan regulacioni plan“ i da tužitelj „nije ometan u korištenju parcele onakve kakvu je kupio...u stečenim pravima po Ugovoru o kupoprodaji“ i kako regulatorni plan „ne samo za planiranu ulicu, nego i za mnoge druge planirane objekte nije priveden namjeni...jer je potrebno obezbijediti sredstva u budžetu Brčko distrikta BiH“, te kako tužitelj „u ovom postupku nije dokazao ni koliko je platio parcelu prodavcu od kojeg je stekao istu, a dobit koju bi mogao očekivati da je bilo pristupnog puta parceli, prilikom prodaje iste, ne može se smatrati dobitkom koji bi se mogao očekivati prema redovnom toku stvari i prema posebnim okolnostima“

pa je prvostepeni sud zaključio da tužitelj, obzirom na sam postupak realizacije i privođenja namjeni regulatornog plana, „nije dokazao u čemu se ogleda propust tuženog“ i pozivom na odredbe Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89- u daljem tekstu Zakon o obligacionim odnosima) o šteti (član 155.), o uspostavljanju ranijeg stanja i naknadi u novcu (član 185.) i o običnoj šteti i izmakloj koristi (član 189.), te na odredbe člana 16., člana 21., člana 22., člana 25., člana 46., člana 54., člana 94., člana 100. i člana 101. Zakona o prostornom planiranju i građenju („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 29/08- u daljem tekstu Zakon o prostornom planiranju i građenju), prvostepeni sud je sudio kao u izreci pobijane presude, nije prihvatio tužbeni zahtjev, te kako je tuženi postavio opredijeljen zahtjev za naknadu parničnih troškova, a uspio je u parnici, obvezao je tužitelja da mu, na temelju odredbe člana 119. stav 1. Zakona o parničnom postupku, naknadi troškove parničnog postupka.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

Odluka prvostepenog suda je pravilna.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude kroz istaknute žalbene razloge, tužitelj uglavnom ponavlja činjenične i pravne navode na kojima je utemeljio svoj konačno opredijeljeni tužbeni zahtjev, pa tako istrajava na tvrdnji da je „imao osnovano očekivanje“ da će mu tuženi obezbijediti pristup predmetnim parcelama, da je to očekivanje zasnovao kako na odredbama Ustava Bosne i Hercegovine i drugim pozitivnim pravnim propisima kojima se pravnim i fizičkim osobama jamči mirno uživanje nekretnina, tako i na usvojenim Izmjenama i dopunama Regulatornog plana dijela stambenog naselja „K.“ (sa rokom važenja 10 godina), te na preporuci koju je Ombudsman za ljudska prava Bosne i Hercegovine uputio nadležnim institucijama tuženog da mu (tužitelju) u roku od 30 dana omoguće pravo na pristup svom zemljištu, da tuženi ne samo da nije poduzeo „apsolutno nikakve efektivne radnje“ na obezbjeđenju pristupa njegovoj parceli (izuzimanje zemljišta od privatnih vlasnika u cilju izgradnje pristupnog puta...), već je usvajanje novog regulatornog plana za stambeno naselje „K.“ postavio kao novi uvjet za realizaciju izgradnje ulice do njegove pacele, da je zbog toga šteta koju je pretrpio u uzročnoj vezi sa propustima organa tuženog da mu u razumnom roku obezbjedi pravo na mirno uživanje imovine, a da je visina štete dokazana na temelju nalaza i mišljenja vještaka geodetske struke Begović Zijada.

Takve, međutim, tvrdnje tužitelja iznesene u žalbi protiv prvostepene presude, ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno njegovim žalbenim navodima ocijenio da je temeljem provedenih dokaza prvostepeni sud pravilno utvrdio sve činjenice i okolnosti o kojima se vodi spor i koje su relevantne za odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu sa aspekta odredbi Zakona o prostornom planiranju i građenju i preuzetog Zakona o obligacionim odnosima o šteti i naknadi štete, po kojima se tužbeni zahtjev tužitelja u korelaciji sa prigovorima tuženog raspravlja i prosuđuje.

Svakom sudioniku u postupku, prvostepeni sud je omogućio da iznese sve činjenice i okolnosti i predloži i izvede sve dokaze na kojima temelji svoje zahtjeve ili kojima pobija zahtjeve i navode protivnika.

Prvostepeni sud je, obzirom na predmet spora i na činjenice na kojima tužitelj temelji svoj konačno opredijeljeni zahtjev (a za koje je sud vezan i svoju odluku kojom će prihvatiti tužbeni zahtjev može utemeljiti samo na tim navodima), pravilno cijenio sve izvedene dokaze upravo onako kako mu nalaže odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku i svakom od dokaza dao je odgovarajući značaj u odnosu na relevantne odredbe Zakona o prostornom planiranju i građenju i Zakona o obligacionim odnosima.

Stečeno uvjerenje da tužitelj nije dokazao da su postojali propusti u postupanju tuženog koji bi ga obvezali da tužitelju naknadi štetu, odnosno da su ispunjene pretpostavke odgovornosti tuženog za štetu, prvostepeni sud je utemeljio na činjenicama za koje je imao podlogu u provedenim dokazima i opravdao je dovoljnim razlozima činjenične i materijalnopravne naravi.

Time u pravcu istaknutih žalbenih razloga i navoda nisu učinjeni propusti činjenične i materijalnopravne naravi, a ni relevantni propusti procesne naravi koje ima u vidu odredba člana 318. Zakona o parničnom postupku, pa ni to što je prvostepeni sud u obrazloženju presude naveo da tužitelj „nije ni podnio zahtjev za izdavanje odobrenja za građenje“ i da „nije dokazao ni koliko je platio parcelu prodavcu“, obzirom da su navedene činjenice, imajući u vidu način na koji je tužitelj konačno opredijelio svoj tužbeni zahtjev, irelevantne za predmetni spor i ne utiču na pravilnost zaključka prvostepenog suda o neosnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja.

Jer, temeljem provedenih dokaza u prvostepenom postupku utvrđene relevantne činjenice i okolnosti za presuđenje o postavljenom tužbenom zahtjevu, kako ih u suštini prikazuju obje strane ili ih tužitelj bar nije argumentirano osporio, a pogotovo nije pobio, da sporne parcele označene kao k.p. broj 55/1 i k.p. broj 55/3 u momentu kada ih je tužitelj stekao (Ugovorom o kupoprodaji OPU broj 661/09 od 18.05.2009. godine) nisu imale obezbijeden pristupni put, da je u to vrijeme na snazi bila Odluka Skupštine Brčko distrikta Bosne i Hercegovine o usvajanju Izmjena i dopuna Regulatornog plana „K.“ Brčko distrikt Bosne i Hercegovine broj 0-02-022-48/08 od 20.03.2008. godine, prema kojoj je pristup predmetnim parcelama predviđen sa zapadne strane izgradnjom novoplanirane ulice preko nekretnina u privatnom vlasništvu označenih kao k.p. broj 53/1 i k.p. broj 52/2, da tom Odlukom nije predviđen rok u kojem planirana ulica mora biti izgrađena, da tužitelj nije ometan u korišćenju parcela na način i u obimu u kojem ih je i kupio, te da je predmetne parcele faktički prodao u stanju u kakvom ih je i kupio, opravdavaju zaključak prvostepenog suda o neutemeljenosti tužbenog zahtjeva.

Naime, opće pretpostavke odgovornosti za štetu po kojima i tuženi odgovara, jesu štetna radnja, protupravnost štetne radnje, uzročna veza između štetne radnje i same štete kao posljedice, a prije svega je faktična činjenica uzrokovanja štete drugom, jer nikoga se ne može pozvati na odgovornost ukoliko šteta nije faktički nastala (odredbe člana 154. i člana 155. Zakona o obligacionim odnosima). Dakle, osoba koja traži popravak štete mora prethodno dokazati da je šteta faktički nastala, pa tek potom da bi kao oštećena osoba ostvarila pravo na naknadu štete moraju se

kumulativno ispuniti sve prethodno navedene pretpostavke odgovornosti za štetu.

Tužitelj svoj zahtjev u ovom postupku temelji isključivo na tvrdnji o nezakonitom i za njega štetnom djelovanju odnosno propustu tuženog da sukladno Izmjenama i dopunama Regulatornog plana „K.“ Brčko distrikt Bosne i Hercegovine broj 0-02-022-48/08 od 20.03.2008. godine izgradi predviđeni pristupni put do predmetnih parcela označenih kao k.p. broj 55/1 i k.p. broj 55/3. Imajući to u vidu, za pravilnu rješidbu ovog spora nužno je poći od samog pojma regulatornog plana i svrhe koja se njegovim donošenjem nastoji postići.

S tim u vezi, stavom 1. odredbe člana 16. Zakona o prostornom planiranju i građenju propisano da se dokumentima prostornog planiranja određuju organizacija, namjena i način korišćenja i upravljanja prostorom, te kriteriji i smjernice za uređenje i zaštitu prostora Distrikta, dok je u stavu 2. istog člana, između ostalog, propisano da su zoning plan, regulatorni plan, urbanistički projekat i plan parcelacije provedbeni planovi, a stavom 5. da je provedbeni plan tehničko-regulativni planski dokument na temelju kojeg se definiraju uvjeti za projektiranje i izvođenje građevina i drugih zahvata u prostoru, koji prestaje važiti njegovim provođenjem, odnosno istekom vremenskog perioda.

Nadalje, odredbom člana 25. Zakona o prostornom planiranju i građenju je propisano da se regulatorni plan donosi za pretežno izgrađena urbana područja u kojima se može dozvoliti nova gradnja, pri čemu je nužno detaljno definirati uvjete projektiranja i izvođenja novih objekata radi zaštite arhitektonskog stila i slično (stav 1.), da se regulatorni plan donosi i za područja od općeg interesa za Distrikt, za podsticaj privrede ili izgradnju objekata javne infrastrukture (stav 2.) i da regulatorni plan utvrđuje: namjenu površina, namjenu i spratnost objekata, gustinu naseljenosti i koeficijent izgrađenosti, nivelacione podatke, regulatorne i građevinske linije, valorizaciju postojećih objekata i prijedlog mjera intervencije, uređenje slobodnih površina, urbanističko-tehničke uvjete za projektiranje i izvođenje, uvjete za izradu urbanističkih projekata, oblik i dimenzije građevinskih parcela, odnosno plan parcelacije, podatke o vlasničkom statusu zemljišta, uvjete uređenja građevinskog zemljišta, izgradnju objekata i mreže komunalne, energetske i saobraćajne infrastrukture, mjere zaštite kulturno-historijskog i prirodnog naslijeđa, mjere zaštite stanovnika i materijalnih dobara od prirodnih i drugih nepogoda, mjere zaštite prava invalida, smjernice za zaštitu životne sredine, ekonomsku valorizaciju plana (stav 3.).

Dakle, regulatorni plan, sukladno gore navedenim odredbama Zakona o prostornom planiranju i građenju, predstavlja tehničko-planski dokument kojim se utvrđuje namjena određenog područja i definiraju

uvjeti za projektiranje i izvođenje građevina i drugih zahvata u prostoru i ono što je posebno važno Zakon o prostornom planiranju i građenju je alternativno odredio prestanak važenja regulatornog plana (kao i svih ostalih provedbenih planova), odnosno odredio je da prestaje važiti ili njegovim provođenjem, ili istekom vremenskog perioda na koji je donesen.

Svaki prostorni plan, pa tako i regulatorni plan, donosi se sa ciljem usaglašavanja razvoja određenog prostora i načina korišćenja prostora sa njegovim prirodnim karakteristikama, te utvrđivanja osnovne namjene zemljišta i optimalnog razmještaja svih prostornih sustava i mreže naselja i njihova realizacija, imajući u vidu sve navedeno, nužno zavisi od niza faktora (prije svega, od budžeta Distrikta, od provođenja postupka eksproprijacije na određenim parcelama...). Upravo zbog navedenog, Zakon o prostornom planiranju i građenju, kao ni drugi za oblast planiranja i građenja relevantni propisi i akti, nije propisao odgovornost tuženog (sankcije za tuženog) ukoliko prostorne planove ne privede namjeni.

A kada je to tako, da neprovođenje donesenih prostornih planova ne povlači obvezu tuženog da naknadi eventualnu štetu za koju fizičke i pravne osobe smatraju da im je time nanesena, te kako je u ovom postupku utvrđeno da je tužitelj prilikom kupovine predmetnih parcela označenih kao k.p. broj 55/1 i k.p. broj 55/3 znao da nemaju obezbijeden pristupni put, da tuženi nije ometao tužitelja u korišćenju tih parcela na način i u obimu u kojem ih je i stekao, te da je tužitelj te parcele faktički i prodao u stanju u kakvom ih je i kupio, onda i ovaj sud, jednako kao i prvostepeni sud, drži da se u konkretnom slučaju ne može govoriti o propustima tuženog, odnosno da nije povrijedio ni jedan od gore pomenutih propisa time što nije sukladno regulatornom planu izgradio pristupni put pomenutim parcelama. Pa, stoga, ne može biti osnov za potraživanje naknade štete od tuženog i za odgovornost tuženog to što je tužitelj imao „osnovano očekivanje“ da će tuženi, imajući u vidu izmjene i dopune Regulatornog plana za stambeno naselje „K.“, izgraditi pristupni put do predmetnih parcela, kako kaže u žalbi.

Isto tako, ni činjenica da je Ombudsman za ljudska prava Bosne i Hercegovine preporukom broj Ž-BR-05-137/11 od 10.01.2013. godine nadležnim organima tuženog preporučio da u roku od 30 dana tužitelju omoguće pravo na neometano uživanje imovine, odnosno pravo na pristup svom zemljištu, tako da u okviru svojih nadležnosti obezbijede sredstva potrebna za izgradnju pristupne saobraćajnice, ne predstavlja osnov za odgovornosti tuženog za naknadu štete.

Ovo stoga što ombudsmani mogu, sukladno Zakonu o ombudsmanu za ljudska prava Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik

Bosne i Hercegovine“, broj 32/00, 35/04 i 32/06- u daljem tekstu Zakon o ombudsmanu), razmatrati određene predmete, poduzimati opće istrage i preporučiti opće ili pojedinačne mjere ukoliko smatraju da je određeno tijelo vlade počinilo povredu ljudskih prava i temeljnih sloboda. Na kraju obrade nekog slučaja ombudsmani kao svoj konačni akt daju preporuke vladinim organima u cilju usvajanja novih mjera, a organi vlade koji dobiju takve preporuke dužni su pismeno odgovoriti i obavijestiti ombudsmana o učinku preporuka u roku koji je ombudsman odredio (odredba člana 32. Zakona o ombudsmanu). Dakle, ombudsman nema ovlaštenja da mijenja i ukida odluke javnih organa vlasti, pa pravni akti koje donose (preporuke) nemaju osobinu pravne obveznosti, već se tim aktima nastoji uticati na nadležne organe da otklone postojeće nepravilnosti i smetnje za koje ombudsmani smatraju da postoje.

Prema tome, neprivođenje namjeni donesenih prostornih planova (samim tim i donesene Izmjene i dopune Regulatornog plana „K.“ Brčko distrikt Bosne i Hercegovine broj 0-02-022-48/08 od 20.03.2008. godine) se ne može, sa aspekta Zakona o obligacionim odnosima, smatrati protupravnom štetnom radnjom tuženog koja bi ga obvezivala da naknadi eventualne štete koje su zbog toga nastale fizičkim i pravnim osobama. A, kada nema tuženikove odgovornosti za štetu, onda između tužitelja i tuženog nije nastao obveznopravni odnos, jer odgovornost za štetu je obveznopravni odnos u kojem je jedna strana dužna drugoj strani naknaditi štetu, a druga ima ovlasti zahtjevati naknadu štete. Pa, pa imajući u vidu navedeno, na podlozi činjeničnog stanja utvrđenog temeljem provedenih dokaza, prvostepeni sud je pravilno primjenio materijalno pravo.

Kako kod izloženog, žalbeni navodi i razlozi tužitelja zbog kojih pobija prvostepenu presudu nisu osnovani, obzirom da je prvostepeni sud temeljem pruženih dokaza pravilno i potpuno utvrdio odlučne činjenice od kojih zavisi odluka o osnovanosti postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja i na temelju tako utvrđenih činjenica pravilnom primjenom Zakona o prostornom planiranju i građenju i Zakona o obligacionim odnosima ovaj spor zakonito riješio donoseći odluku kao u izreci svoje presude, a da pri tome nije počinio žalbom ukazane povrede odredaba parničnog postupka, niti je počinio one procesne povrede o kojima ovaj sud vodi računa po službenoj dužnosti, zbog čega je valjalo žalbu tužitelja M.M. odbiti kao neosnovanu i presudu prvostepenog suda potvrditi, na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako je i odlučeno u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević